

En døv

12. s. e. trinitatis, 7. sep. 2025, Aarh/Kbh, LGJ
Salmer: 5v1-5; Sl 42, 384 140 // 444 430 5v6-7.

Prædiketekst Mark. 7,31-37

³¹ Jesus drog igen bort fra egnen ved Tyrus og kom over Sidon til Galilæas Sø midt igennem Dekapolis. ³² Og folk kom til ham med en, der var døv og havde svært ved at tale, og de bad ham om at lægge hånden på ham. ³³ Jesus tog ham af sides, væk fra skaren, stak sine fingre i hans ører, spyttede og rørte ved hans tunge; ³⁴ og han så op mod himlen, sukkede og sagde til ham: «Effatha!» -- det betyder: «Luk dig op!» ³⁵ Og straks lukkede hans ører sig op, og det bånd, der bandt hans tunge, blev løst, og han kunne tale rigtigt. ³⁶ Jesus forbød dem at sige det til nogen; men jo mere han forbød dem det, jo ivrigere fortalte de om det. ³⁷ Og de var overvældede af forundring og sagde: «Han har gjort alting vel. Han får både de døve til at høre og de stumme til at tale.»

1. DE KOM MED EN

Unavngivne mennesker kommer til Jesus. De har hørt om Jesus. Det fortæller Markus om i kap. 6: *Og hvor han end kom ind i landsbyer og byer og gårde, lagde man de syge på torvet, og de bad ham om at måtte røre bare ved kvasten på hans kappe; og alle, der rørte ved ham, blev frelst.* (v56). Jesus havde lige været afsted med disciplene til Tyrus. Og da han er igen er til bage fra udlandet, kommer de. Det er ikke en tilfældighed, at de er sammen med en døv og ønsker at føre ham til Jesus.

Guds godhed til menneskene er blevet beskrevet for dem af Jesus - og gennem Jesus. De regner med det, de har hørt og set. De tror på det. Derfor opsøger de Jesus og bede om hjælp.

Troen vokser, når vi hører om Jesus Kristus, om hans godhed og hans væremåde mod os. Også igennem denne beretning om det, som skete i Galilæa. Vi har lært Jesus at kende. Så må vi komme til ham, hvor han har sagt at han vil være hos os. Der, hvor 2 eller 3 samles i hans navn (Matt 18). I bøn under hans ord.

... med en døv, som også vanskeligt kunne tale: Vi kender ikke noget til deres forhold til den døvstumme, om de var i familie eller naboer. Alligevel fortæller det meget om deres forhold til ham, at de kommer med ham. Det er kærlighed. Kærlighedsgerninger er det man gør for andre uden at tjene på det og uden selv at få noget ud af det. 1 Kor 13,5: *Kærligheden ... søger ikke sit eget.* Fil

A deaf person

12. s. e. trinitatis, 7. sep. 2025, Aarh & Kb. LGJ
Hymns: 5v1-5, Ps 42, 384, 140 // 444, 430, 5v6-7.

Mark 7,31-37 ESV

31 Then he returned from the region of Tyre and went through Sidon to the Sea of Galilee, in the region of the Decapolis. 32 And they brought to him a man who was deaf and had a speech impediment, and they begged him to lay his hand on him. 33 And taking him aside from the crowd privately, he put his fingers into his ears, and after spitting touched his tongue. 34 And looking up to heaven, he sighed and said to him, "Ephphatha," that is, "Be opened." 35 And his ears were opened, his tongue was released, and he spoke plainly. 36 And Jesus charged them to tell no one. But the more he charged them, the more zealously they proclaimed it. 37 And they were astonished beyond measure, saying, "He has done all things well. He even makes the deaf hear and the mute speak."

1. THEY BROUGHT A MAN

Unnamed people come to Jesus. They have heard about Jesus. Mark tells about this in chap. 6: *And wherever he came into villages, and towns, and farms, the sick were laid in the market-place, and they begged him to touch the broom of his robe; and all who touched him were saved.* (v56). Jesus had just gone with the disciples to Tyre. And when he is back from abroad, they come. It is not a coincidence that they are with a deaf person and want to lead him to Jesus.

God's goodness to people has been described to them by Jesus - and through Jesus. They count on what they have heard and seen. They believe in it. Therefore, they seek out Jesus and ask for help.

Faith grows when we hear about Jesus Christ, about His goodness and His way of dealing with us. Also through this account of what happened in Galilee. We have come to know Jesus. Then we must come to him, where he has said that he wants to be with us. Where two or three gather in his name (Matt 18). In prayer under his word.

... with a deaf person who could also hardly speak: We do not know anything about their relationship with the deaf-mute, whether they were in family or neighbors. Still, it says a lot about their relationship with him that they brought him. That is love. Acts of love are what you do for others without profiting

2,4-5: *Tænk ikke hver især på jeres eget, men tænk alle også på de andres vel. I skal have det sind over for hinanden, som var i Kristus Jesus.* Uden pligt, uden løn. De gør det alligevel. Det er kærlighed. Tager en andens nød og sorg på sig. En fremmeds. Et ukendt menneske, som er i nød.

Hvor kommer denne kærlighed fra? Fra at de kender Jesus Kristus. Der, hvor troen er, der vokser også et liv frem - et liv, som stammer fra Jesus Kristus. Barmhjertighed, godhed, kærlighed. Det er Åndens frugter. De ved, at de ikke selv kan hjælpe manden. De kan blot følge ham på vej. De kan formidle kontakten til Jesus.

Kærligheden opblæses ikke, praler ikke. For hvem er vi, at vi kan noget. 2 Kor 3,4-6; 4,4.

De har en tjeneste, fordi de har set Guds herlighed i Jesus. Og de forsvinder lige så ubemærket som de kom. Vi hører ikke om dem før eller efter. Sådan er det med kærlighedens tjenere.

Kunne det have været dig? Har du fået sådan en tjeneste er det, fordi Guds barmhjertighed blevet så stor for dig, at du uden pligt - uden løn - uden opmærksomhed - besøger en af de syge i vores menighed - eller en anden, som du slet ikke ellers har noget at gøre med. Eller har du alt for travlt med dig selv? Eller tror du ikke, at du dur til at tjene for hans kærlighed? Tvivler du på Guds barmhjertighed, den, som var apostlen Paulus' eneste trøst i hans tjeneste.

Nogle gange er en kristen vel i den situation, hvor han med bøn, hjælp og ord fører et andet menneske til Jesus. Det kan ikke være anderledes, så sandt vi er kristne.

Andre gange er vi i den døvstummes sko. Vi er døve og stumme, så vi hverken kan høre eller tale Guds ord. Det er størknet i vore ører. Det siger os ikke noget mere. Ordene lyder, men de når ikke ind i hjertet. Der er dødt i mig . . i dig. **Derfor er det en stor trøst, at Jesus ikke lader kærlighedsgerningerne være det centrale - men sin egen gerning mod den døvstumme.**

2. DEN DØVSTUMME OG JESUS

Den døvstummes situation: Der er ikke noget, som tyder på, at manden selv kendte Jesus i forvejen. Han havde jo ikke hørt om ham - kunne ikke høre. Hvem havde han tillid til? Jo, nok til dem, som tog

from it and without getting anything out of it. 1 Corinthians 13:5: *Love does not seek its own.* Filippians 2.4/5: *Do not merely look out for your own personal interests, but also for the interests of others. Have this attitude in yourselves which was also in Christ Jesus.* Without duty, without pay. They do it anyway. That is love. Taking on someone else's distress and sorrow. A stranger's. An unknown person who is in need.

Where does this love come from? From Jesus Christ in whom they believe. Where faith is, there is also a life that springs from Jesus Christ. Mercy, goodness, love. These are the fruits of the Spirit. They know that they cannot help the man themselves. They can only follow him on his way. They can mediate contact with Jesus.

Love is not inflated, not boasting. For who are we that we can heal and save. 2 Corinthians 3:4-6; 4,4.

They have a ministry because they have seen God's glory in Jesus. And they disappear as unnoticed as they came. We don't hear about them before or after. That is how it is with servants of love.

Could it have been you? If you have received such a ministry it is because God's mercy has become so great for you that you visit one of the sick in our church without duty - without pay - without attention - or someone else with whom you have nothing to do at all. Or are you too busy with yourself? Or do you not think that you are good enough to serve His love? Do you doubt God's mercy, which was the apostle Paul's only comfort in his ministry?

Sometimes a Christian is probably in the situation where he leads another person to Jesus with prayer, help and words. It cannot be otherwise, as true as we are Christians.

Other times we are in the shoes of the deaf-mute. We are deaf and dumb, so we can neither hear nor speak the word of God. It has solidified in our ears. The words are heard, but they do not reach the heart. There is death in me. . in you.

Therefore, it is a great comfort that Jesus does not let the works of love be the central thing - but his own work towards the deaf-mute.

2. THE DEAF-MUTE AND JESUS

The situation of the deaf-mute: There is nothing to indicate that the man himself knew Jesus in advance. He hadn't heard of him - couldn't hear. Who did he trust? He trusted the persons who took him with

ham med. Men hjertet kunne ikke tro bare på et fremmed menneske, han aldrig havde mødt. Og heller ikke på ord, som ikke kunne trænge sig ind i hans sind og tanker, fordi han jo var døv.

Er det ikke sådan, nogle af os undertiden oplever andres situation – og vor egen! "Det er håbløst." En fysisk lidelse, som vi må give op overfor. Eller en åndelig tilstand, som synes fastlåst. Der er intet håb mere. Alt er forsøgt.

Den døvstummes situation var håbløs, hvad tro og tillid angår. Men der var andre, som troede på Jesus. Deres tro kunne ikke helbrede den syge eller frelse hans sjæl. De vidste, at han hans hjælp alene var, at være hos Jesus, og at Jesus hjalp ham.

Sådan er det: et menneske frelses ikke ved andres tro på Gud, heller ikke ved andres gudsforhold, ved det, Gud gør i andres liv, men ved selv at få troen på Gud. Tænk på lignelsen om brudejomfruerne i Matthæus 25: De fem kloge havde olie og kunne ikke dele olien med de andre. Troen er personlig. Den, som tror og bliver døbt, skal frelses. Vi kan ikke tro i stedet for andre. Men vi kan i tillid til Jesus føre andre til ham, dvs. dele Evangeliet med dem, invitere dem med i kirke, hvor Jesus har lovet at være hos os. "*Hvordan skal de kunne påkalde, hvis de ikke tror. Og hvordan skal de kunne tro, hvis ingen prædiker?*" Sådan spørger Paulus i Rom.10,14-17. De tog den døve ved hånden og førte ham – og efterlod ham hos Jesus.

Vi har vi det store privilegium at bringe hinanden og andre frem for Gud i bøn. Bønnen bærer navnene frem for Gud. Og Gud er disse mennesker helt nær. Der er grund til at bede for hinanden. For den, med en tro i krise. Og for det menneske, som ikke kender Jesus. Vores tekst giver os håb. Det, som er umuligt for os mennesker, er muligt for Gud. Jesus er HERRE over ører og tunger og hjerter. Og vi må også invitere og bringe børn, mænd og kvinder derhen, hvor Evangeliet lyder og hvor de kan modtage sakramenterne.

ML siger i en prædiken til teksten: *Sådan er et også med dåben: Barnet er nøgent og uden tro og gerninger. Men kirken træder frem og beder for barnet. Ikke at de tror for barnet. Men ved deres tro får barnet troen.* Derfor beder vi for det lille barn og for hinanden og andre. Og vi tager hinanden i husandagten og i søndagens gudstjeneste i Guds hus.

Jesus handler med alle døvstomme gennem ydre tegn: Han tog den døve med bort fra skaren. De to skulle være alene. En døvstum står overfor en

them. But his heart couldn't believe just in a stranger he had never met. Nor on words that could not penetrate his mind and thoughts, because he was deaf.

Isn't that how some of us sometimes experience the situation of others – and our own situation! "It's hopeless." A physical ailment that we must give up on. Or a spiritual state that seems stuck. There is no more hope. Everything has been tried.

The situation of the deaf-mute was hopeless as far as faith and trust were concerned. But there were others who believed in Jesus. Their faith could not heal the sick person or save his soul. They knew that his only hope was Jesus, to be brought to Jesus and be helped by Jesus.

This is how it is: a person is not saved by other people's faith in God, nor by their relationship with God, nor by what God does in the lives of others, but by gaining faith in God himself. Consider the parable of the ten virgins in Matthew 25: The five wise ones had oil and could not share the oil with the others. Faith is personal. He who believes and is baptized will be saved. We cannot believe on behalf of others. But we can bring others to Jesus, i.e. share the Gospel with them, invite them to church, where Jesus has promised to be with us. "*How are they supposed to invoke if they don't believe. And how can they believe if no one is preaching?*" This is what Paul asks in Romans 10:14-17. They took the deaf man by the hand and led him – leaving him with Jesus.

We have the great privilege of bringing each other and others before God in prayer. Prayer bears the names before God. And God is very close to these people. There is reason to pray for one another. For it, with a faith in crisis. And for the person who does not know Jesus. Our text gives us hope. That which is impossible for us humans, is possible for God. Jesus is the LORD of ears and tongues and hearts. And we must also invite and bring children, men and women to where the Gospel can be heard and where the sacraments can be received.

ML says in a sermon to the text: *So it is with baptism: The child is naked and without faith and works. But the church steps forward and prays for the child. Not that they believe for the child. But through their faith the child receives faith.* That is why we pray for the little child and for each other and others. And we take each other in the house devotional and in the Sunday service in God's house.

Jesus deals with all deaf-mutes through outward signs: He took the deaf away from the crowd. The

fremmed mand. Og nu sker det mærkelige, at "den fremmede", Jesus, stikker sine fingre i hans døde ører, som ikke dur til det, de skulle due til. Det er en fremmed, som trænger sig på. Og derpå spytter han på sine fingre - og rører ved hans uformelige tunge, som ligger som en sål i hans mund, der ikke dur til andet end en kos tunge. Og til sidst vender "den fremmede" sit blik mod himmelen og siger noget, som ikke han ikke kan høre - og dog - nu kan han høre. E F T.

Så fremmed kan vi også føle os overfor Guds ord. Så underligt og mærkeligt kan det føles, når Gud rører ved os personligt. Det kan virke fremmed og forkert. Skulle han elske dig? Vil den opstandne Jesus bruge tid på at være ene med dig? Skulle Jesus Kristus virkelig være død specielt for dine synder? Har han båret din skyld? Har han overvundet din død? Du kunne ikke høre det og tro det. Og pludselig. Nu hører du det. Det er jo det, han siger.

Kan det overhovedet være sandt, at du med din ko-tunge, som har talt Gud imod, spottet din næste, talt ondt om andre og tiet, når den skulle bede og lovsynge; kan det tænkes, at han vil røre ved den?

Og dine ører, er det overhovedet muligt at ordene, som du hører er til dig? Ordene om barmhjertighed, tilgivelse, kærlighed ind i dit liv? At Gud har gjort og også vil gøre alt vel for dig!

Jesus rører ved manden, for at det må stå klart for ham, at det er ham personligt. Sådan gør Gud også i dag ved sit ord og sine sakramenter. Han griber ind ved dåben. Han griber ind i skriftemålet. Han griber ind i nadveren. Han griber ind med et personligt ord - fra en medkristen, som taler Guds ord til dig - eller gennem et ord, du læser i bibelen. Din tunge og dit øre bliver ikke det samme efter at Jesus har rørt ved dig. Nu bliver det alt om at gøre, at høre hans ord og det bliver en del af livet at bede til ham ... takke ... og tale om dette. *"Han har gjort alle ting vel..."*

Forskellen på kristne og ikke kristne ligger ikke i det armene, benene, ryggen, knæene, albuerne og ansigtet gør. Alle mennesker går på arbejde, sover, spiser, ler, græder, ser taler og lytter uanset om de tror på Gud eller ej. Men en kristen lytter til Guds ord og taler til Gud med sin tunge og til sin næste om Gud. Amen

two were supposed to be alone. A deaf-mute faces a strange man. And now the strange thing happens that "the stranger", Jesus, sticks his fingers in his dead ears, which are not good enough for what they were supposed to do. It is a stranger who is intruding. And then he spits on his fingers - and touches his shapeless tongue, which lies like a sole in his mouth, which is good for nothing but a cow's tongue. And finally, "the stranger" turns his gaze to heaven and says something that he cannot hear - and yet - now he can hear. E F T = EFFATA

We can feel so alienated from God's Word. How strange it can be felt when God touches us personally. It may seem foreign and wrong. Is it possible that he love me? Will the risen Jesus spend time alone with you? Should Jesus Christ really have died specifically for your sins? Has he borne your guilt? Has he overcome your death? You couldn't hear it and believe it. And suddenly. Now you hear it. That's what he's saying.

Can it be true at all that with your cow's tongue, which has spoken against God, you have blasphemed your neighbor, spoken evil of others, and kept silent when it should pray and sing praises? Is it possible that he will touch it?

And your ears: Is it even possible that the Gospel-words you hear are for you, the words of mercy, forgiveness, love into your life, that God has done and will do everything good for you!

Jesus touches the man so that it may be clear to him that it is personal to him. This is what God does today through His Word and His sacraments. He intervenes at baptism. He intervenes in confession. He intervenes in the sacrament. He intervenes with a personal word - from a fellow Christian who speaks God's word to you - or through a word you read in the Bible. Your tongue and ear will not be the same after Jesus touches you. Now it will be all about hearing, hearing his words and it becomes part of life to pray to him. thank... and talk about this. *"He has done all things well..."*

The difference between Christians and non-Christians does not lie in what the arms, legs, back, knees, elbows and face do. All people go to work, sleep, eat, laugh, cry, watch, talk and listen regardless of whether they believe in God or not. But a Christian listens to God's Word and speaks to God with his tongue and to his neighbor about God. Amen.